

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 08-08-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w. Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Martyna Daniłowicz

Protokolant: Paulina Machowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25-07-2013 r. w. W.

sprawy z powództwa **K. J.**

przeciwko **Zakładowi Karnemu nr 1 w. W.**

o przyznanie pomocy finansowej

I. oddała powództwo,

II. nie obciąża powoda kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Powód K. J. powództwem wniesionym do Sądu w dniu 07.03.2013 r. /prezentata k.2/ skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu nr 1 w. W., zaskarżył decyzję dyrektora Zakładu Karnego nr 1 w. W. nr (...)z dnia 26.02.2013 r. i domagał się zasądzenia na jego rzecz od strony pozwanej kwoty 48 937,50 zł tytułem pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego dla funkcjonariusza Służby Więziennej.

W uzasadnieniu wskazał, iż jako funkcjonariuszowi Służby Więziennej, będąc jeszcze kawalerem, przyznano mu lokal służbowy o powierzchni mieszkalnej (...) mkw. Następnie ożenił się i został ojcem. Przyznany lokal przestał zatem spełniać normy mieszkaniowe i zamieszkiwanie w nim stało się uciążliwe. W związku z tym wystąpił do strony pozwanej o przyznanie mu większego lokalu mieszkalnego, ale spotkał się z odmową. W tej sytuacji, korzystając z kredytu hipotecznego, zakupił większy lokal mieszkalny na własną rękę, a następnie zdał przyznany mu przez stronę pozwaną lokal służbowy.

W dniu 29.11.2011 r. powód wystąpił do strony pozwanej o przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, która miała mu umożliwić spłatę zaciągniętego kredytu hipotecznego.

Dyrektor strony pozwanej zaskarżoną decyzją odmówił powodowi przyznania pomocy finansowej uzasadniając to zrealizowaniem przez powoda prawa funkcjonariusza do lokalu mieszkalnego poprzez przydział lokalu (chodzi o lokal służbowy zdany później przez powoda). W ocenie powoda zaskarżona decyzja jest błędna i narusza przepisy art. 184 i nast. ustawy o Służbie Więziennej.

Strona pozwana Skarb Państwa – Zakład Karny nr 1 w. W. w odpowiedzi na pozew /k.13/ wniosła o oddalenie powództwa w całości z powodu jego bezzasadności, a także o zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu zarzuciła, iż prawo do lokalu mieszkalnego, które przysługuje funkcjonariuszowi w służbie stałej, realizowane może być w dwojaki sposób – poprzez przydział lokalu albo poprzez przyznanie pomocy finansowej

na uzyskanie lokalu mieszkalnego. Jednak w myśl art. 184 ust. 1 ustawy o SW pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego przysługuje tylko i wyłącznie funkcjonariuszowi, który spełnia warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, a który lokalu tego nie otrzymał na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale. W omawianym stanie faktycznym jeszcze w 2007 r. powodowi został przydzielony służbowy lokal mieszkalny w drodze decyzji dyrektora strony pozwanej. Zdaniem strony pozwanej argument powoda, iż lokal obecnie byłby zbyt mały, nie może przesądzać, iż powodowi przysługuje pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego. Przepisy ustawy o SW wykluczają bowiem możliwość przyznania w/w pomocy finansowej funkcjonariuszowi, który otrzymał lokal na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód od dnia 01.07.2001 r. jest funkcjonariuszem Służby Więziennej, ostatnio w stopniu starszego sierżanta Służby Więziennej, na stanowisku starszego oddziałowego działu ochrony w Zakładzie Karnym nr 1 w. W., w służbie stałej.

Dowód: - akta osobowe powoda.

Na wniosek powoda decyzją nr 17/2007 z dnia 24.01.2007 r. strona pozwana przydzieliła mu mieszkanie funkcyjne w. W., jednopokojowe z kuchnią, o powierzchni całkowitej 31,79 mkw., w tym powierzchnia pokoju (...)mkw. i powierzchnia innych pomieszczeń 12,29 mkw. Powód występował o przedmiotowy lokal będąc stanu wolnego.

Dowód: - decyzja dyrektora ZK nr 1 W. nr (...) z dnia 24.01.2007 r. /k.19/;

- przesłuchanie powoda /k.42/.

W dniu 22.03.2010 r. powód zwrócił się do strony pozwanej o zmianę przydziału służbowego lokalu mieszkalnego na większy z powodu dorastania córki i planowania kolejnego dziecka (powód w międzyczasie ożenił się został ojcem). Ponownie powód wraz z żoną zwrócili się o przydział większego lokalu z tych samych powodów w dniu 12.04.2010 r. i spotkali się ze strony pozwanej z odpowiedzią odmowną, co strona pozwana wyjaśniła koniecznością zaspokajania potrzeb funkcjonariuszy o gorszej („żadnej”) sytuacji mieszkaniowej.

Dowód: - korespondencja pomiędzy stronami /k.37/;

- przesłuchanie powoda /k.42/;

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej P. S. /k.42/.

W dniu 29.11.2011 r. /prezentata ZK nr 1 W./ powód złożył wniosek o przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego z przeznaczeniem zakupu lokalu mieszkalnego ze wskazaniem, iż posiada lokal mieszkalny w miejscowości pełnienia służby o powierzchni mniejszej niż przysługująca mu powierzchnia mieszkalna, przy uwzględnieniu członków rodziny – żony i córki.

Dowód: - wniosek powoda z dnia 23.11.2011 r. /k.22 i 53-54/.

W dniu 01.12.2011 r. powód wraz z żoną A. J.kupił od osoby trzeciej samodzielny lokal mieszkalny o powierzchni 62,53 mkw., składający się z trzech pokoi, kuchni, łazienki z wc, przedpokoju oraz pomieszczenia przynależnego – piwnicy o powierzchni 12,81 mkw., tj. o łącznej powierzchni 75,34 mkw. Przedmiotowy lokal zlokalizowany jest w. W.. Cena przedmiotowego lokalu wynosiła 360 000 zł. Część środków przeznaczonych na zakup przedmiotowego lokalu pochodziła z udzielonego powodowi wraz z żoną kredytu hipotecznego.

Dowód: - zobowiązująca umowa sprzedaży z dnia 10.11.2011 r., akt notarialny notariusza w. W.I. M.rep. A nr 4272/2011 /k.46-47/;

- rozporządzająca umowa sprzedaży z dnia 01.12.2011 r., akt notarialny notariusza w. W.I. M.rep. A nr 4542/2011 / k.48-50/.

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego decyzją dyrektora ZK nr 1 W.nr (...)z dnia 30.01.2012 r. strona pozwana odmówiła powodowi pomocy finansowej na zakup lokalu mieszkalnego. W decyzji pouczonego powoda o możliwości wniesienia odwołania do Dyrektora Okręgowej Służby Więziennej w. W..

W dniu 10.02.2012 r. powód odwołał się od powyższej decyzji z dnia 30.01.2012 r. przez stronę pozwaną do organu II. instancji, który po otrzymaniu odwołania przekazanego przez stronę pozwaną zwrócił odwołanie organowi I. instancji (stronie pozwanej) jako niewłaściwie skierowane.

Na skutek wniesionego przez powoda przeciwko stronie pozwanej powództwa o przyznanie pomocy finansowej – odwołania od decyzji strony pozwanej, tut. Sąd postanowieniem z dnia 12.03.2012 r., sygn. akt IV P 235/12, uznał się niewłaściwym rzeczowo i przekazał sprawę Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w. W.do rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Na skutek zażalenia strony pozwanej na powyższe postanowienie Sąd II. instancji – Sąd Okręgowy w. Wrocławiu VII Wydział Pracy postanowieniem z dnia 23.04.2012 r., sygn. akt VII Pz 70/12, oddalił zażalenie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w. W.postanowieniem z dnia 24.09.2012 r., sygn. akt IV SA/Wr 367/12, odrzucił skargę powoda, jako wniesioną na decyzję organu I. instancji z pominięciem postępowania odwoławczego.

Na skutek powyższego strona pozwana pouczyła powoda, iż od jej zaskarżonej decyzji jako organu I. instancji przysługuje odwołanie do organu II. instancji.

W związku z powyższym powód w dniu 22.11.2012 r. ponownie wniósł odwołanie od decyzji z dnia dyrektora ZK nr 1 W. nr (...) z dnia 30.01.2012 r.

Po rozpatrzeniu powyższego odwołania organ II. instancji Dyrektor Okręgowej Służby Więziennej w. W.decyzją nr 3/2013 z dnia 22.01.2013 r. stwierdził nieważność decyzji dyrektora ZK nr 1 W.nr (...)z dnia 30.01.2012 r.

Dowód: - pismo strony pozwanej z dnia 28.12.2011 r. /k.55/;

- decyzja dyrektora ZK nr 1 W. nr (...) z dnia 30.01.2012 r. /k.56/;

- odwołanie z dnia 10.02.2012 r. /k.57/;

- pismo przewodnie /k.58/;

- pismo (...)w. W.z dnia 16.02.2012 r. /k.59/;

- pozew z dnia 27.02.2012 r. /k.76/;

- postanowienie z dnia 12.03.2012 r., sygn. akt IV P 235/12 /k.31-32/;

- zażalenie strony pozwanej z dnia 23.03.2012 r. /k.33-36/;

- postanowienie Sądu Okręgowego w.W. VII Wydział Pracy z dnia 23.04.2012 r., sygn. akt VII Pz 70/12 /k.37-39/;

- wezwanie z WSA w.W. z dnia 25.07.2012 r., sygn. akt IV SA/Wr 367/12 /k.71/;

- odpowiedź strony pozwanej na skargę /k.72-74/;

- postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w. W.z dnia 24.09.2012 r., sygn. akt IV SA/Wr 367/12 /k.79-81/;

- pismo strony pozwanej z dnia 26.11.2012 r. /k.82/;
- odwołanie z dnia 22.11.2012 r. /k.84/;
- decyzja (...)w. W.nr (...)z dnia 22.01.2013 r. /k.88-89/.

Po zakupie nowego lokalu mieszkalnego powód zrzekł się uprawnień do przydzielonego mu lokalu funkcyjnego.

Powód zdał służbowy lokal mieszkalny w dniu 23.02.2012 r.

W związku z powyższym decyzją nr 1/12 z dnia 09.03.2012 r. strona pozwana opróżniła zajmowany przez powoda i członków jego rodziny służbowy lokal mieszkalny.

Dowód: - niedatowane pismo powoda /k.20/;

- protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 23.02.2012 r. /k.99/;
- decyzja dyrektora ZK nr 1 W. nr 1/12 z dnia 09.03.2012 r. /k.21/.

Pismami z dnia 11.02.2013 r. i 07.03.2013 r. powód ponownie zwrócił się do strony pozwanej o wypłatę mu pomocy finansowej na zakup lokalu mieszkalnego.

Dowód: - pisma powoda /k.90-97/.

Zaskarżoną decyzją nr 1/2013 z dnia 26.02.2013 r. strona pozwana ponownie odmówiła przyznania powodowi pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego.

Dowód: - decyzja dyrektora ZK nr 1 W. nr (...) z dnia 26.02.2013 r. /k.5/.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym z akt osobowych powoda, albowiem żadna ze stron nie podważała ich prawdziwości i autentyczności. Sąd nie dał jednak wiary notatce służbowej strony pozwanej z dnia 26.04.2013 r. /k.23/ na okoliczność, że powód nie wnioskował o przydział większego lokalu mieszkalnego, albowiem z przedłożonych przez powoda oryginałów korespondencji /k.37/ wynika, że powód takie wnioski składał. Fakt złożenia przez powoda wniosku o przydział większego lokalu mieszkalnego znalazł ponadto potwierdzenie w dowodzie z przesłuchania obu stron /k.42/.

Sąd dał także wiarę zarówno powodowi, jak i przesłuchanemu w charakterze strony pozwanej P. S. /k.42/. Zeznania stron znajdowały bowiem potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, zaś same strony nie toczyły sporu co do faktów, a jedynie co do odmiennej interpretacji przepisów prawa.

W niniejszej sprawie znalazły zastosowanie przepisy ustawy z dnia 09.04.2010 r. o Służbie Więziennej (Dz.U.2010.79.523 ze zm.), a mianowicie przepis art. 170 ust. 1, zgodnie z którym funkcjonariuszowi w służbie stałej przysługuje prawo do lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której stale pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej.

2. Członkom rodziny funkcjonariusza wymienionym w art. 176 przysługuje prawo do zamieszkania w przydzielonym funkcjonariuszowi lokalu mieszkalnym.

3. Przy ustalaniu powierzchni mieszkalnej przysługującej funkcjonariuszowi uwzględnia się jego stan rodzinny oraz stopień służbowy lub zajmowane stanowisko.

Jak stanowi przepis art. 171 cyt. ustawy, prawo do lokalu mieszkalnego realizuje się przez:

1) przydział lokalu albo

2) przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, zwanej dalej "pomocą finansową".

Należy mieć przy tym na uwadze, że według przepisu art. 172 pkt 1 powołanej ustawy funkcjonariuszowi w służbie stałej przydziela się decyzją administracyjną lokal mieszkalny, o którym mowa w art. 177, uwzględniając brak lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której stale pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej.

Ustawodawca określając normy mieszkaniowe dla funkcjonariuszy Służby Więziennej wskazał w przepisie art. 173 ust. 1 cyt. ustawy, że jednostkowa norma powierzchni mieszkalnej, zwana dalej "normą", wynosi od 7 m² do 10 m².

2. Funkcjonariuszowi w służbie stałej przysługują następujące normy:

1) samotnemu - dwie normy;

2) posiadającemu rodzinę - po jednej normie dla funkcjonariusza i każdego członka rodziny, o którym mowa w art. 176.

W konsekwencji w przepisie art. 174 ust. 1 pow. ustawy zapisano, że funkcjonariuszowi przydziela się lokal mieszkalny o powierzchni mieszkalnej odpowiadającej liczbie przysługujących mu norm.

2. Powierzchnią mieszkalną jest powierzchnia pokoi.

3. Za lokal mieszkalny o powierzchni mieszkalnej większej od przysługującej zgodnie z normami uważa się lokal, w którym zwiększenie powierzchni mieszkalnej przekracza połowę górnej granicy normy.

4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, za zgodą Dyrektora Generalnego, funkcjonariuszowi można przydzielić lokal mieszkalny, o którym mowa w ust. 3.

5. Funkcjonariuszowi za jego pisemną zgodą lub na jego pisemny wniosek może być przydzielony lokal mieszkalny o powierzchni mieszkalnej mniejszej od przysługującej mu zgodnie z normami.

6. Przydział lokalu mieszkalnego, o którym mowa w ust. 5, nie pozbawia funkcjonariusza prawa do uzyskania lokalu mieszkalnego o powierzchni mieszkalnej odpowiadającej normom mu przysługującym.

Art. 176. Członkami rodziny funkcjonariusza, których uwzględnia się przy ustalaniu przysługującej powierzchni mieszkalnej lokalu mieszkalnego, są:

1) małżonek;

2) dzieci (własne, małżonka, przysposobione lub przyjęte na wychowanie w ramach rodziny zastępczej) wspólnie zamieszkujące z funkcjonariuszem i pozostające na jego utrzymaniu, nie dłużej jednak niż do ukończenia przez nie 25 lat życia;

W niniejszej sprawie za kluczową należy uznać regulację zawartą w przepisie art. 184 ust. 1 ustawy o SW, zgodnie z którym funkcjonariuszowi w służbie stałej, który spełnia warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, a który lokalu tego nie otrzymał na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale, przysługuje pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej.

Art. 185. 1. Pomoc finansową przyznaje się funkcjonariuszowi w wysokości 25 % wartości lokalu mieszkalnego o powierzchni użytkowej 50 m².

2. Wartość lokalu mieszkalnego, na podstawie której oblicza się wysokość pomocy finansowej, stanowi iloczyn 50 m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego i ceny metra kwadratowego powierzchni użytkowej budynku

mieszkalnego, publikowanej przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, służącej wyliczaniu premii gwarancyjnej od wkładów oszczędnościowych na budownictwo mieszkaniowe dla posiadaczy oszczędnościowych książeczek mieszkaniowych.

Art. 187. Lokalu mieszkalnego na podstawie decyzji administracyjnej nie przydziela się funkcjonariuszowi:

1) w razie otrzymania pomocy finansowej, o której mowa w art. 184 ust. 1;

2) posiadającemu w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej lokal mieszkalny w spółdzielni mieszkaniowej albo dom jednorodzinny lub dom mieszkalno-pensjonatowy albo lokal mieszkalny stanowiący odrębną nieruchomość, odpowiadający co najmniej przysługującej mu powierzchni mieszkalnej;

3) którego małżonek posiada lokal mieszkalny lub dom określony w pkt 2;

4) w razie zbycia przez niego lub jego małżonka lokalu mieszkalnego lub domu, o którym mowa w pkt 2.

T.. Sąd jest w niniejszej sprawie właściwy na podstawie przepisu szczególnego, a mianowicie art. 220 ustawy o SW, zgodnie z którym spory o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w sprawach niewymienionych w art. 218 ust. 1 i art. 219 ust. 1 i 2 rozpatruje sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy.

Rozpatrując niniejszą sprawę Sąd oparł się nie tylko na dosłownym brzmieniu powołanych przepisów, lecz dokonał także wykładni celowościowej regulacji mieszkaniowych zawartych w ustawie o SW. Sąd zdaje sobie sprawę z tego, że powód otrzymał mieszkanie służbowe będąc kawalerem i mieszkanie to wówczas zaspokajało jego potrzeby mieszkaniowe, natomiast po wstąpieniu w związek małżeński i narodzinach dziecka stało się dla powoda i jego rodziny zbyt małe. Nie można było także nie zauważyć, że zakup przez powoda wraz z żoną większego, nowego lokalu mieszkalnego z środków pochodzących z kredytu hipotecznego obciążało budżet domowy rodziny powoda. Zdając sobie sprawę z powyższych okoliczności Sąd jednak zważył, iż skoro ustawa o SW uzależnia przyznanie pomocy finansowej od spełnienia takich samych przesłanek jak tych, których spełnienie umożliwia przydział lokalu mieszkalnego, pod warunkiem jednak nie uzyskania wcześniej przydziału lokalu mieszkalnego, to należy uznać, iż w świetle przepisów powołanej ustawy przydział pomocy finansowej uregulowany jest bardzo rygorystycznie. Udzielenie pomocy finansowej zostało uzależnione więc, między innymi, od braku własnego lokalu mieszkalnego w miejscowości w której funkcjonariusz stale pełni służbę (art. 187 pkt 2 ustawy o SW). Obostrzenia przy ustalaniu prawa do przydziału zostały zakreślone generalnie w całym rozdziale 18. ustawy o SW o mieszkaniach funkcjonariuszy. Należy zatem uznać, że prawo do mieszkania służbowego nie jest podstawowym przywilejem funkcjonariusza SW, a jedynie stworzeniem mu koniecznej możliwości sprawnego i skutecznego pełnienia służby w okolicznościach, w których nie jest w stanie samodzielnie zaspokoić swoich minimalnych potrzeb mieszkaniowych. Zdaniem Sądu jest to zatem przywilej szczególny, należny tylko tym funkcjonariuszom, którzy znajdują się w najtrudniejszej sytuacji bytowej i u których jakość pełnionej służby jest zagrożona z powodu niewystarczających warunków mieszkaniowych (żadnych), których nie są w stanie samodzielnie poprawić – bądź ze środków własnych, bądź poprzez skorzystanie z możliwości oferowanych przez instytucje bankowo-kredytowe. Trzeba mieć przy tym na względzie, iż przeznaczone na pomoc finansową środki pochodzą z budżetu Państwa, są to zatem pieniądze publiczne. Udzielenie funkcjonariuszowi pomocy finansowej w okolicznościach niespełnienia przez niego ustawowych wymagań, a zatem w sytuacji w której zaspokoił on swoje potrzeby mieszkaniowe samodzielnie, stanowiłoby nieuzasadnione wypłacenie powodowemu funkcjonariuszowi nagrody ze środków publicznych, które mogłyby zostać przeznaczone na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych funkcjonariuszy znajdujących się w gorszej od niego sytuacji mieszkaniowej.

Sąd doszedł do wniosku, że strona pozwana zaspokoiła potrzeby mieszkaniowe powoda przydzielając mu w dniu 24.01.2007 r. mieszkanie służbowe. Mieszkanie to w chwili przydziału spełniało konieczne normy mieszkaniowe. Potrzeby powoda zwiększyły się wraz z powiększeniem się jego rodziny. Należy mieć jednak na uwadze, że jego potrzeby mieszkaniowe zostały już raz przez stronę pozwaną zaspokojone, a ustawa nie przewiduje konieczności dostosowywania przez stronę pozwaną warunków służbowego mieszkania powoda do jego zwiększających się potrzeb mieszkaniowych. Musiałby się to bowiem odbyć kosztem innych funkcjonariuszy SW, którzy nie mają zaspokojonych

nawet minimalnych potrzeb mieszkaniowych i czekają kolejno na przydział swojego lokalu służbowego. Powód tymczasem był w stanie zaspokoić swoje potrzeby mieszkaniowe w przenoszącym normy mieszkaniowe wymiarze w. własnym zakresie, choć musiał się w tym celu kredytować, co z pewnością wpłynęło na jego bieżącą sytuację majątkową. Należy mieć jednak na uwadze, że powód dokonał zakupu mieszkania o powierzchni ponad 60 mkw., a zatem w wysokości kilkukrotności górnej granicy pojedynczej normy mieszkaniowej. Oznacza to, że nawet przy 4 osobowej rodzinie warunki mieszkaniowe powoda przekraczają normy z ustawy o SW. Sąd wyszedł także z założenia, że skoro powód wraz z żoną miał zdolność kredytową, która pozwoliła mu na zakup mieszkania z środków pożyczonych w tym celu od banku, a od uzyskania kredytu nie wydarzyło się nic, co drastycznie pogorszyłoby sytuację majątkową powoda, to należy uznać, że powód wraz z żoną dysponuje wystarczającymi środkami na obsługę zaciągniętego kredytu, co niestety musi się odbywać kosztem innych, nie niezbędnych wydatków na bieżącą konsumpcję. Sąd nie znalazł jednak podstaw prawnych do tego, aby takie nie niezbędne wydatki powoda były wspierane kosztem Skarbu Państwa.

W konsekwencji powyższych rozważań, na podstawie powołanych przepisów Sąd w pkt. I. wyroku oddalił powództwo.

W pkt. II. wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu na zasadzie art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W orzecznictwie przyjmuje się, że podstawę do zastosowania art. 102 k.p.c. stanowią konkretne okoliczności danej sprawy przekonujące o tym, że w danym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, niesprawiedliwe. Stanowią je zarówno fakty związane z samym procesem, jak i leżące poza nim, a dotyczące sytuacji życiowej, stanu majątkowego stron, które powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14.09.2012 r., I UZ 86/12, opubl. LEX nr 1228427). Należy mieć na uwadze, że sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym Sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępianie - a jeśli tak, to w jakim zakresie - od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 07.09.2012 r., I ACa 746/12, opubl. LEX nr 1223206). Nie ulega wątpliwości, że powód jest obciążony spłatą kredytu hipotecznego zaciągniętego wraz z żoną na zakup lokalu mieszkalnego. Konieczność spłaty kredytu z pewnością pogorszyła sytuację majątkową rodziny powoda tak, że obciążanie go kosztami procesu mogłoby stanowić ciężar finansowy ponad jego możliwości. Z okoliczności sprawy wynika nadto, że powód mógł być subiektywnie przekonany o słuszności swego stanowiska, albowiem w momencie wniesienia przez niego powództwa Sądy Pracy nie dorobiły się jeszcze jednolitej linii orzeczniczej w takich sprawach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.12.1979 r., III PR 78/79, opubl. OSPiKA 1980, nr 11, poz. 196). W takim przypadku obciążanie powoda kosztami procesu nie licowałoby z poczuciem sprawiedliwości własnej Sądu, a co za tym idzie zastosowanie przepisu art. 102 k.p.c. jest w sprawie zasadne.

Zważywszy na powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie:

1. Odnotować w repertorium;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ...;
3. Kalendarz 14 dni.